

Hoger Beroep tegen de Nieuwe Wapenwet.

De Nieuwe Wapenwet is twee maanden geleden in voege getreden. Iedereen was toen akkoord dat de nefaste gevolgen van de Wapenwet van 2006 dienden te worden weggewerkt. Een allereerste bilan lijkt echter uiterst negatief. Vanaf de verschijning van de “verbeterde” wettteksten, liet de UNACT weten dat een en ander een stap in de goede richting was, maar dat *de noodzaak voor een wijziging ten gronde zich onoverkomelijk opdrong.*

Met een eerste evidente opmerking: dat de Wet de vooropgestelde opdracht en wel “*zoveel mogelijk wapens naar de oppervlakte te laten komen*” *ttz* alle vuurwapens in België te laten registreren en aldus de openbare veiligheid te verzekeren, tekort schoot. Eens te meer heeft de medeburger zich niet naar de Wet geplooid, zoals meer dan een Magistraat heeft doen opmerken.

Is de Belgische medeburger daarom doelbewust een gangster geworden? Is hij dan schuldig aan incivisme? Integendeel, de oorzaak van deze toestand moet gezocht worden in de Wapenwet zelf en de manier waarop pogingen ondernomen werden om de problemen op te lossen die juist veroorzaakt werden door de eerste toepassingen van de Wet van 2006. Het Parlement had tegen de Herfst van 2007 de verschillende aktoren (*Kommissie Justitie, Werkgroep Wapenwet en het Advieskomité voor de Wapens*), verzocht een bilan te maken betreffende die Wapenwet.

De verslagen die toen naar voor werden gebracht waren een echte alarmkreet:

- de Wet werkt niet,
- ze kan en ze zal nooit werken,
- zij vertoont belangrijke hiaten in zake openbare veiligheid,
- het vertrouwen van de medeburgers is zwaar geschokt en dient voor alles te worden hersteld,
- de enige manier om de Wet te korrigeren bestaat erin ze volledig en diepgaand te herzien.

Men kan zich afvragen of die boodschap op een degelijke manier werd overgemaakt. Openbare dokumenten van het Parlement tonen aan dat deze alarmkreten niet op de juiste bestemming zijn toegekomen. Een van de redenen zou ook kunnen gezocht worden bij iemand die buiten ons medeweten en op eigen initiatief en zelfbelang (*als sportschutter*) een eigen Wetsontwerp naar voor heeft gebracht. *En dit met toegevingen ten kosten van alle andere partijen. Zie daarvoor vroeger al op deze Site.* Met de schijn een en ander in de Wet te verbeteren maar zonder rekening te houden met analyses en aanbevelingen van de UNACT. Wij hadden nochtans de nutteloosheid aangetoond van een oppervlakkige verbetering van de Wet. Bepaalde aspekten van deze Wet beantwoorden toen wel aan het eigen belang van een zeer beperkte groep. Kortom alles werd gedaan om een volledige herziening van de Wet tegen te gaan. Dit kan een verklaring zijn voor de zeer oppervlakkige herziening ervan.

Hoe dan ook, feit is dat de alarmkreten die toen ook werden geslagen door de Advieskommissie voor Wapens niet op de juiste manier op het Parlement zijn toegekomen. Men moet zich dan ook serieus vragen beginnen te stellen hoe dat alles te werk is gegaan.

Wat is dan de huidige situatie?

- Slechts een zeer klein deel van de wapens is aangegeven. Nu blijkt ook dat er meer wapens werden aangegeven voor de Wet van 2006 dan erna! Een omgekeerd rekord als men weet dat de Regering had aangekondigd 2 miljoen “onbekende” wapens te willen registreren.
- Verlies van vertrouwen.
- Honderduizenden medeburgers zijn aldus in de illegaliteit beland en hebben geen schijn van kans om er zich zonder schade uit te helpen in de huidige toestand van de wetgeving. Ziedaar de voor de herstelling van het vertrouwen. Voortaan zal de Wetgever niet meer in maanden moeten rekenen om het vertrouwen van het merendeel van onze medeburgers te herwinnen, maar in jaren, zoniet in tientallen jaren.
- Algemeen Administratieve rompslomp.

Het is algemeen geweten dat er momenteel honderduizenden dossiers bij de administraties blijven steken. Politiepersonen en ambtenaren vertellen ons hun wanhoop om een ontoepasbare Wet te moeten toepassen

- Juridische onveiligheid.
Wapenhandelaars weten niet wat, aan wie en hoe ze nog iets mogen verkopen.

Er zijn er maar weinigen die mogen beweren dat ze de Wet begrepen hebben. De adviezen terzake gaan stelselmatig uiteen en gaan soms zelfs regelrecht tegen mekaar in. Ook over de manier waarop de meeste artikelen zouden moeten worden toegepast is er meningsverschil. Een verantwoordelijke van de dienst wapens van een groot politiekorps heeft zijn twijfels geuit over de mogelijkheid om deze Wet in de praktijk toe te passen, daar waar gewaar-deerde Rechtsgeleerden in de onmogelijkheid verkeren om een overeenstemming te bereiken. Zo ook over de interpretatie van welbepaalde artikels van de Wet.

Dit verhindert niet dat tienduizenden medeburgers examens zullen moeten gaan afleggen over een vaak complexe en een intern zeer tegenstrijdige Wet, waaraan zelfs Dokters in de Rechten onmogelijk een interpretatie kunnen geven.

Kleine oorzaken, grote gevolgen. Hoe is men daarin zover geraakt? Een kleine terugblik in het verleden en een beetje geschiedenis zijn daarbij wel nodig.

De eerste versie van deze Wet over de Wapens werd indertijd voorgesteld door Minister Verwilgen en die toen door velen en ook de UNACT, terecht en met *klem* werd bestreden.

De akties ondernomen door de heren Monfils (MR) en Happart (PS) die overtuigd waren van de gevaren van die Wet, waren toen zeer efficiënt en wel in die mate dat zij voor “*vrijbuiters*” (¹) werden uitgemaakt door sommige promotoren van die Wet. De Wet werd toen op het nippertje niet gestemd en de hele zaak werd gewoon uitgesteld.

Volgens bepaalde geruchten blijkt dat men op de dienst van het Ministerie van Justitie toen bepaalde overdreven strenge maatregelen in het nieuwe wetsontwerp heeft ingelast die evident onaanvaardbaar zouden zijn voor voornoemde vrijbuiters. En dit om hun aandacht af te leiden. En dat wanneer ze zich tijdens de Parlementaire discussies van het nieuwe wetsontwerp blinde- lings in deze valstrikken zouden vastbijten, de essentie van de Wet zoals de promotoren van de Wet die uiteindelijk wilden hebben, ongemerkt kon worden goedgekeurd.

Het voorziene scenario kon perfect verlopen. De debatten zouden de onaanvaardbare elementen natuurlijk wegwerken. De aldus verbeterde Wet zou er ongezien doorkomen en de vrijbuiters, aldus afgeleid door de meest opvallende en wraakzoekende valstrikken, zouden op het eerste gezicht zeer tevreden zijn.

Maar men had niet gerekend met de wil en de doordrijvingskracht van de Minister van Justitie Mevrouw Onkelinx die ingevolge het drama in Antwerpen de Wet en de valstrikken die ze bevatte haast zonder discussie heeft kunnen doen stemmen.

Tot grote schrik van de promotoren leerlingen tovenaars die wel wisten wat er in feite in de nieuwe Wet schuil zat!

Men begrijpt inderdaad hun vrees om gewoon en platweg aan het Parlement of aan de Minister te moeten toegeven, dat ingevolge het uitblijven van een debat, het wetsontwerp dat ze hadden opgesteld, valstrikken bevatte die enkel bedoeld waren om de aandacht en de tussenkomsten van bepaalde leden van het Parlement af te leiden.

Het vervallen van de vergunningen (de verplichting om deze om de vijf jaar te moeten vernieuwen) lijkt een van die valstrikken te zijn, een been om aan te knagen, die de aandacht van de “*vrijbuiters*” moest afleiden terwijl men de Wet er ongezien zou doorkrijgen.

Men zal zich herinneren dat deze maatregel heftig werd bekritiseerd als zijnde zeer gevaarlijk en dat die zelfs vermeden werd in het eerste ontwerp van de opstellers van de Wet. Maar dat die dan later zonder verder commentaar er bij het tweede ontwerp weer werd ingelast en wel juist door degenen die ze hadden afgeraden. Wat dan uiteindelijk toch werd gestemd.

Dit is een van de meest averechtse bepalingen die voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het verlies van vertrouwen van de medeburgers. Het zal meer dan twee jaar duren vooraleer een, helaas, gedeeltelijke korrektie van de catastrofale gevolgen, zal worden aangebracht. En terwijl men bezig was korrektie aan te brengen die nooit hadden moeten voorkomen, werden andere nog grovere fouten terzijde gelaten die niet te wijten waren aan zogenaamde valstrikken, maar aan de inkompetentie van de promotoren van het ontwerp zelf.

---

¹ Vrijbuiters: Termen uit het Amerikaans politiek systeem die aldus de tactiek beschrijven van sommige minderheidspartijen die een Politiek debat zo lang mogelijk proberen te rekken om de uiteindelijke stemming ervan tegen te gaan. Zie ook volgende referenties: <http://en.wikipedia.org/wiki/Filibuster>

Verhalen over de achtergronden van de geschiedenis worden vaak beschouwd als roddels en volgens sommigen het vermelden niet eens waard. Daar waar die vaak een verduidelijking geven over de oorzaken van historische ongelukken.

Voor zover de historische achtergronden.

Wat zit er dan juist wel in die Wet die ze onuitvoerbaar maakt? En welke zijn de meest essentiële vergissingen inzake haar opzet.

Het hoofddoel van het ontwerp was zoveel mogelijk wapens naar de oppervlakte te doen komen en deze te laten registreren het aantal ervan te verminderen. Hier zit al een eerste falings: men was van in het begin vergeten duidelijk te stellen om welke wapens het juist ging. Sommigen hebben van de gelegenheid gebruik gemaakt en stelden dat een Belgische Wet onmogelijk veel invloed zou kunnen hebben op het internationaal crimineel wapencircuit en dat men dan de effecten van een Wet maar beter zou richten op het privé wapenbezit van de Belgische burgers. En dat is juist wat men gedaan heeft en dit is evident zichtbaar als men de uiteenzetting van de motieven van de ontwerpers van de Wet aandachtig leest. In feite viseert de Wet vooreerst de medeburgers die de Wet en het Recht in dit land eerbiedigen.

Eens dat zulk een richting genomen wordt, kan een Wet alleen maar averechtse gevolgen hebben. Als men terzelfder tijd wapens wil laten **registreren** en hun aantal ook in een klap wil **verminderen**, kan men de medeburgers alleen maar bedriegen. Dit betekent gewoon; “geef Uw wapens aan” en te verzwijgen dat men *in feite* voorgenomen heeft deze af te nemen.

De geest van de Nieuwe Wet is totaal verschillend van die van 1991 die terecht veel succes kende en die uitging van het principe dat wie zijn wapens aangaf ze zou mogen behouden. Een vrijstelling voor van enige vorm van belasting was zelfs uitdrukkelijk voorzien.

Er is een hemelsbreed verschil tussen deze twee Wetten. En ook tussen de resultaten die werden verkregen. De eerste werkte zeer goed, de tweede is een kronische faling.

De Wet werd dus opgesteld volgens het principe dat een bepaalde categorie medeburgers moest worden misleid. Dat men ze hierdoor onomkeerbaar schade zou toebrengen stoorde blijkbaar niemand. En het is duidelijk dat deze burgers dit zo aanvoelen en dat het vertrouwen aldus werd verbroken.

Zulk een Wet kan alleen maar van de ene faling in de andere vervallen. En het is niet met kleine cosmetische correcties van schoonheidsfouten, zoals met de Wet van 2008, dat men deze principiële misvattingen kan goedmaken. De huidige Wapenwet is een Tsunami, tzt een rampzalige storm, die vanuit het Parlement door het hele land raast en met alle gevolgen van dien.

Het basisprincipe van de Wet is als volgt:

- 1) Alles is verboden.
- 2) Er worden enkele welbepaalde en waarschijnlijk tijdelijke en welomschreven, afwijkingen toegestaan.

Het staat er als dusdanig niet in maar het komt er op neer. Had men dat wel gedaan dan had het Parlement zulk een Wet nooit willen stemmen. Men is daarom als volgt te werk gegaan:

- door onaangepaste klassifikaties voor de verbodsbepalingen of beperkingen in te lassen die daarmee samengaan,
- door de verbodsbepalingen uit te breiden tot alle activiteiten en niet alleen tot het bezit door de burgers zoals echter wel voorzien is in de Europese richtlijnen,
- door voorwaarden tot vergunning in te voeren die in feite overeenkomen met een feitelijke en algemene verbodsbepaling,
- omdat het onmogelijk bleek alles in een keer te verbieden, heeft men dan afwijkingen ingevoerd die echter streng beperkt zijn, zoals tijdelijke afwijkingen voor de Jagers, voor schutters
- afwijkingen voor welbepaalde activiteiten.

U kunt het zelf nagaan, het zijn niet de verschillende voorwaarden die men voorzag, maar wel iedere keer uitzonderingen en dit om de geest van absoluut en algemeen verbod van de Wet te behouden.

De ontwerpers van de Wet hebben zich niet gestoord aan de mogelijke draagwijdte ervan. Wij denken dat dit mogelijk kan verklaard worden door het feit alleen dat deze uitzonderingen slechts bedoeld zijn als tijdelijke maatregelen die moesten toelaten de eerste pil beter te doen slikken. Tijdelijke en uitzonderlijke afwijkingen die dan op termijn zouden moeten

verdwijnen. Wat er ook van weze, deze uitzonderingen, zelfs op korte termijn, hebben inzake veiligheid, catastrofale gevolgen. We willen er hier en nu geen voorbeelden van geven uit vrees dat dit zou kunnen misbruikt worden.

Een ander voorbeeld van werkwijze. Bijna alle bestaande vergunningen worden zonder meer ingetrokken evenals de bestaande erkenningen (zelfde werkwijze; eerst alles verbieden en vervolgens uitzonderingen toestaan) en dan eist men dat deze opnieuw zouden worden aangevraagd. Alles wat voorheen al bestond wordt nietig verklaard t.t.z. al het registratiewerk dat al sinds 17 jaar werd uitgevoerd, om vervolgens vanaf nul te herbeginnen.

Verworven rechten worden systematisch in vraag gesteld door een algemeen juridisch onveiligheidsgevoel in te voeren. Het vertrouwen is daardoor opnieuw geschonden.

De teksten zijn onduidelijke en zeer verward, van een zeer slechte juridische kwaliteit, die woekert van fouten inzake details. Ze zijn opgesteld op basis van een totaal verkeerde structuur. Het geheel vormt een mengsel dat niet kan geamendeerd worden. En we spreken nog niet van de Uitvoeringsbesluiten die daarop worden toegepast. Hun concept en algemene kwaliteit zijn dan ook het evenbeeld van de Wet. Het is niet verwonderlijk dat de Wet leidt tot gevolgen die radikaal in tegenstellingen staan tot haar opzet. Men moet het niet ver gaan zoeken om te verklaren waarom de gewapende criminaliteit (nota bene met niet geregistreerde wapens) zo plots en zo sterk is gestegen. Daar waar honderd duizenden eerlijke burgers in de illegaliteit belanden.

Wij zullen de gelegenheid hebben om later op deze gebreken terug te komen. Deze tonen aan dat de Wet de tekenen van een zeer zware ziekte vertoont; en wel een gebrek aan democratisch debat dat haar geboorte heeft bezoedeld.

De UNACT heeft zich nooit noch systematisch verzet tegen een Wetgeving inzake wapens. *Lees de registratie en een goed beheer ervan.* De UNACT verzet zich wel systematisch tegen een slechte Wapenwet zoals die nu gestemd werd. De UNACT bestaat al sinds 1967 en wij hebben ons tegen de Wet van 1991 niet verzet, integendeel. De UNACT is geen orgaan van systematisch verzet tegen wetten zoals sommigen wel willen doen geloven.

De leden van de UNACT, zowel sympatisanten, sportmensen als vaklui, willen in geen geval dat wapens door de sluikehandel, de sjoemelaars en criminelen misbruikt worden. Zij willen ook niet horen van een Wet die niets kan uithalen, integendeel, tegen het zogenaamde "milieu".

We zeggen ook niet dat de vorige Wet perfect was, bestaan er wel zulke wetten? Ze werkte in het begin wel op een degelijke manier, maar leed nadien onder slechte en inkoherente uitvoeringsbesluiten vanwege de huidige ontwerpers die mede voor de slechte werking van de oude en de nieuwe Wet verantwoordelijk zijn. Zij hebben zich blijkbaar op de voormalige K.B. geoefend om het doel van een goede Wet te doen mislukken.

Zelfs met haar laatste Koninklijke Uitvoeringsbesluiten had de vorige Wet de zware gebreken niet die de nieuwe Wapenwet vertoont. In zoverre dat sommige leden van de UNACT in hun Bilan van 2007 het Parlement hadden aangeraden tijdelijk tot de vorige Wet terug te keren in een poging om de catastrofale verwickelingen te vermijden die zijn opgedoken en die we hadden aangekondigd.

De UNACT wenst een efficiënte Wetgeving die illegaal wapenbezit en het gebruik ervan verbiedt en bestrijdt evenals de zwarte markt, sluikehandel en gesjoemel met wapens. En anderzijds legaal gebruik en bezit van wapens aanmoedigt voor medeburgers die de Wetten eerbiedigen.

De UNACT wenst een Wetsvoorstel voor te leggen dat werkelijk uitvoerbaar is en die door iedereen kan begrepen worden. Dat het legaal wapenbezit mogelijk maakt, er het behoud en het gebruik ervan niet belemmert, ook inzake patrimoniale rechten en inclusief kulturele en sportieve activiteiten of vrijetijdsbesteding.

De UNACT wenst een Wetsvoorstel dat de identifikatie en de opsporing van wapens mogelijk maakt zonder dat de juridische veiligheden en rechten van de eerbare medeburgers daarvoor in het gedrang komen.

De UNACT wenst een Wet die de algemene veiligheid mogelijk maakt zonder kosten en zonder nutteloze administratieve kwellingen. Wij bedoelen hiermede het veiligstellen van de juridische en ook de algemene veiligheid.

De UNACT stelt voor een nutteloze en inderhaast gestemde Wet zonder meer naar de rommelbak te verwijzen. Een Wet die van in het begin bewust slecht werd ontworpen en die de persoonlijke veiligheid van de hele gemeenschap ernstig schaadt. Een Wet die totaal tekort schiet inzake bestrijding van de zwarte markt en de criminaliteit. Als gewone burger denken wij dat wij *dat wij het recht hebben om ons* voor dit doel te moeten inzetten en niet enkel als verdediging van eigenaars van wapens. De burgers van dit land zijn meer waard dan *deze domme Wet*.

De UNACT legt daarom met haar Raadslieden Hoger Beroep neer bij het Grondwettelijk Hof tegen welbepaalde aspecten van de Wet en ook tegen bepaalde Uitvoeringsbesluiten bij de Raad van State.

Dit is geenszinds een blindelings verzet tegen een Wet. Wij stellen bij voorbeeld dat de nieuwe Wet een tekort koming dat aangetoond werd door het Grondwettelijk Hof inzake een blijvende schending van de rechten van een zeer groot deel wapenbezitters onderworpen aan vergunningen die niet in staat zijn hun patrimonium te behouden, in tegenstelling tot andere eigenaars wanneer de vereiste geldige reden heeft opgehouden te bestaan, b.v. wanneer ze de beoefening van hun sport beëindigen.

Het Hoger Beroep zal ons beter toelaten, in het openbaar en op een democratische manier uit te leggen, welke de tekortkomingen zijn van die Wet, in de hoop de nodige herzieningen hiervan te bekomen.

Wij blijven in contact met politieke verantwoordelijken en met de democratische partijen. Wij wensen hen zonder compromissen en op een eerlijke manier voor te lichten.

Men kan zich afvragen hoe het mogelijk is dat een organisatie die de sektor vertegenwoordigt, er toe genoodzaakt is een Hoger Beroep aante tekenen daar waar zij ook lid is van de Adviesraad voor Wapens die juist in het leven werd geroepen om zulke problemen te vermijden. Wij hebben ons die vraag ook gesteld en hebben er de evidente en nodige konklusies uit getrokken.

De UNACT zal elementen voorstellen voor een efficiënte herziening van de Wapenwet.

De UNACT zal pogen tussentijdse maatregelen te bekomen om de tijd en de kans te geven om een grondige herziening van de Wapen- wet mogelijk te maken. Gezien de huidige chaos, zijn we ons wel bewust van de moeilijkheid om dit te bekomen.

De UNACT zal elk initiatief ter verdediging van de rechten en de activiteiten van de zeer talrijke bezitters onder wie de vrijetijdsschutters, de sportschutters, de verzamelaars, de jagers evenals de mensen van de beroepssector, aanmoedigen.

De UNACT is ook van mening dat het bestuur van de Federale Wapendienst en het Voorzitterschap van de Adviesraad voor Wapens onder een hoofd onverenigbaar zijn voor de goede werking van dit Advies Orgaan et dat anderzijds verschillende aspecten inzake werking dringend moeten worden herzien. ²

Wij zullen alle wettelijke en democratische middelen aanwenden om een grondige correctie van de Wet te bekomen en we zullen zeer binnenkort initiatieven nemen waarvan wij U op de hoogte zullen houden.

---

² Michael Herbatschek, Putzeys, ShawnCoulson Alliance